

[Glensgård]

Det, der er problemet efter fremskridtspartiets opfattelse, er, at vi stille og roligt kaster de økonomiske problemer over på de kommende generationer. Det merforbrug, vi har og har haft i de sidste år, er hele tiden skudt ud til de kommende generationer. Det merforbrug, vi skal have i 1983, i 1984, i 1985, hvis socialdemokraterne får lov til at fortsætte, bliver også skudt ud til de kommende generationer. Derfor er vi ét hundrede procent enige med Steffen Møller i, at vi er på vej ind i en statsbankerotsituation. Det er svært at sætte en dato på, men én ting er helt sikker, og det er, at det vil være helt vanvittigt at investere i statspapirer, der løber ret meget på den anden side af 1984, for på det tidspunkt har regeringen nemlig kun to muligheder: at lave en høj inflation – med en høj inflation bliver det nemmere at betale statsobligationsejerne tilbage – eller at tvangsforlænge investeringer i statspapirer i 10 eller 20 år. Den socialdemokratiske regering bliver på intet tidspunkt i stand til at betale obligationsejerne tilbage.

Derfor vil jeg godt sige til de partier, som nu støtter regeringens finanslovsforslag, at de tager medansvar for udbuddet af de mange statsobligationer. Når vi i går hørte ordførerne for V og K sige: ja men vi undlod da at stemme, eller vi overvejer at stemme imod, så vil jeg godt sige, at det nytter ikke noget, for man har jo selv sagt, at det er rigtigt af regeringen at køre igennem med så højt et underskud, som regeringen nu ønsker at køre igennem med. Og så må man være så fair over for regeringen også at støtte regeringen den dag, den skal have finansieret sit kæmpe-mæssige underskud.

Det er ikke nogen overraskelse for nogen her, at vi ikke ønsker at støtte regeringen. Vi kan egentlig bedst lide at se den nuværende regering med ryggen til. Vi kan egentlig bedst lide at se hr. Knud Heinesen forlade finansministeriet, som det sidst skete, fordi udviklingen var for grov. Vi syntes, det var en rigtig handling af hr. Knud Heinesen på det tidspunkt. At der så er sket noget i socialdemokratiet i mellemtiden, som gør, at hr. Knud Heinesen fandt, det var nødvendigt, at han gik tilbage til sit gamle ministerium, skal vi dybt beklage. Den advarsel, hr. Knud Heinesen kom med på daværende tidspunkt, var berettiget, den var nødvendig. At den ikke

blev taget for gode varer af statsministeren, er en anden ting. Det beklager vi.

Med disse ord skal jeg indstille finanslovsforslaget for 1982 til forkastelse.

Camre (S):

Jeg skal nøjes med her i denne runde at gøre nogle bemærkninger til fru Ingerlise Koefoed, som meget gerne vil skabe det indtryk, at SF har den forpligtelse og den opgave at fastholde socialdemokratiet på socialdemokratiets eget handlingsprogram.

Hvis man lytter rigtigt efter, kan man nok høre, at det ikke er hele sandheden i det, SF føler som sin opgave. Hvis jeg skal fortolke det, der er sagt fra SFs side, rigtigt, så er det noget med, at socialdemokratiet har et handlingsprogram, og det består af noget, der er godt, og det vil SF derfor støtte, og så består det af noget, der er dårligt, og det vil man derfor fra SFs side bekæmpe. Det er også blevet ret klart her i debatten, hvad der er det dårlige i SFs øjne, det kan jeg umiddelbart citere. Jeg tror, det er de linjer, der står i det afsnit, som er kaldt nr. 8, om konkurrenceevnen:

»En fastholdelse og videreudvikling af den opnåede konkurrenceevneforbedring er et centralt element i den forstærkede flerårige indsats for beskæftigelsen. Regeringen finder det samtidig vigtigt at forstærke bestræbelserne på at sikre en afdæmpning af den indenlandske bestemte prisudvikling.«

Her kommer vi altså til det, fru Ingerlise Koefoed ikke kan lide; det er fremgået ganske klart af bemærkningerne her dagen igennem. Men se, når SF tror, at det, der står i disse linjer, er dårligt, vel at mærke dårligt for beskæftigelsen, så er det, fordi det politisk-økonomiske system for SF tager sig ud, som det var i 1930'erne. Det fremgik af fru Ingerlise Koefoeds seneste indlæg, hvor hun bl. a. citerede, at tidligere finansminister Henry Grünbaum havde sagt, at det var helt galt, hvis ikke reallønnen blev øget, eller i hvert fald var det galt, hvis den blev begrænset.

Det er en misforståelse, for vi har i Danmark et overordentlig stærkt efterspørgselspres. Hvis ikke vi havde det efterspørgselspres, som giver sig udslag i, at vi har underskud i forhold til udlandet, så var der ikke nogen problemer. Men SF forestiller sig, at